

SEVDA
ÖZDEMİR

KANATLARIMI
BULDUĞUM
GÜN

ÇİZER:
HANİN DAJANI

ilk genç
T
timas

Minik Tırtıl

“Bir tırtıl, evet minik bir tırtıl bu...”

Ucum bucağım sonsuz bir yeşil... Görebildiğim tek renk bu. Gövdeleri kısa ve kalın, dalları uzun ve ince ağaçlarda savrulan her bir yaprak yeşil. Ayaklarıma dolanan, sözümü bir türlü dinlettiremediğim yaramaz otlar yeşil. Onların içine gizlenmiş, sizi hiç beklemediğiniz bir anda ele geçirmeye hazır olan yabancı çalılar yeşil. Şimdiye dek bu kadar yeşili bir arada görmüş değilim. İstiyorum ki başka renkler de göreyim. Başımı güçlkle yukarı kaldırıyorum, gökyüzüne. Bu kadar yeşili ancak o dağıtabilir, diyorum kendi kendime ama o da yeşil, hem de yemyeşil. Az ileride bir ırmak var, ona doğru ilerliyorum ağır ağır. Hızlı hızlı koşmak istiyorum ama yapamıyorum. Günlerce dur durak bilmeden yürümüşçesine yorgunum. Kendimi ırmağın serin sularına bırakmak, ona sımsıkı tutunmuş yosunlara karışmak ve aralarında kaybolmak istiyorum.

Ve şimdi ırmağın başındayım. İyice yanaşıyorum kıyısına. Suyu doğru bir adım atıyorum sonra bir adım daha... Tüm benliğimle yeşile teslim olacakken, suyun üzerinde belli belirsiz bir silüete kayıyor gözüm. Kıvrımlı bir bedene tutunmuş minik bacakları, zar zor kaldırdığı ufak bir başı, merakla parıldaayan gözleri var. Bir tırtıl, evet minik

bir tırtıl bu... Onun yanında kendimi arıyorum. Şuralarda bir yerlerde olmalıyım... Ama yokum. Başımı sudan kaldırıp etrafıma bakıyorum.

Tırtıl gitmiş.

Gözümü açtığımda saat sabahın altısını gösteriyordu. Yarı uyanık yarı uykulu bir halde sersemce sağa sola bakındım. Tırtılı arıyordu gözlerim. Çok değil birkaç saniye sonra rüya gördüğümün farkına vardım. Uzun zamandır aynı rüyayı görüyordum ve hikaye hep aynı yerde bitiyordu. Belli ki tırtıl beni takip ediyor, bana bir şeyler anlatmak istiyordu ama onu her seferinde gözden kaybediyordum. Gözlerimi kapatıp tekrar uykuya dalmaya çalıştım. Rüyama kaldığım yerden devam edip hikayenin sonunu getirmek istedim. Fakat ne yapıp ne ettiysem de bir türlü uykuya dalamadım. Sağa sola dönüşlerimin sayısı iki elimin parmaklarının sayısını geçince yatığım yerden doğruldum. Üzerimi değiştirip alt kata, mutfığa indim. Güzel bir çay demleyecek, babam uyanana kadar kahvaltıyı hazır edecek, onun uyanmasını beklerken birkaç fincan çay içecek, sonra dayanamayıp bir iki lokma bir şey atıştırıracaktım. Okullar kapanıp da yaz tatiline girmemizden bu yana hemen hemen her güne

böyle başlıyordum. Geceleri doğru düzgün uyuyamadığım gibi, sabahları da erkenden kalkmayı huy edinmiştim. Babaannem olsa, “Huyun çıksın, yat aşağı! Huyun kurusun ya da hay senin huyuna!” derdi. Annem olsa babaannemin bu cümlelerine, “Öyle deme ama anne...” diyerek içerenirdi. Babaannem orali olmadan söylemeye devam eder, büyük küçük tanımadan savurdu laflarını. Bir süre kendi çalıp kendi oynar, kimseden ses çıkmayınca köşesine çekilip ona ilgi göstermemizi beklerdi.

“Artık ben yük oluyorum size. Bırakın gideyim ben kendi evime. Yok, yok, yok... Duramam ben buralarda...”

Biraz sonra babaanneme sarılıp onu avuturken bulurduk kendimizi.

“Olur mu anne öyle şey? Sen olmadan bu evin tadı tuzu olur mu hiç? Biz sensiz ne yaparız...” derdi annem.

“Olur mu, olmaz tabii. Hem siz bensiz ne yaparsınız! Başınızda bir büyük olmadan... Olur mu canım öyle şey...” diye cevap verirdi babaannem de.

O zamanlar çok gülerdim. Hem de çok. Sanki ben üç, annem beş, babam da muhtemelen yedi

yaşlarında falandı... Olur muydu canım öyle şey? Başımızda bir büyük olmadan... Hiç olacak şey miydi?

Gün gelipte babaanneme hak vereceğim hiç aklıma gelmezdi... Annem ve babaannem aramızdan ayrıldığından beri babam ve ben bir türlü olduramadık. Onların hayatımızda açtığı o boşluğu dolduramadığımız gibi, o derin boşluğun içinde oradan oraya savrulduk, kaybolduk.

Hani derler ya; insan sevdiği birini kaybettiğinde yüreğinde kırk mum yanarmış. Her geçen gün bir mum söner, kırkıncı gün tek bir mum kalır ve o mumun ateşi sonsuza dek yanarmış diye. İşte öyle bir şey...

Aklımdan tüm bunlar kayıp giderken ellerim çalışmaya çoktan başlamıştı. Uzun süredir kaynamakta olan çayın altını kapatıp bir fincan çay doldurdum kendime. İnce parmaklarımla zarifçe kavradığım fincanımı yudumlamaya başladığım sırada bahçeye açılan mutfak kapısının penceresi tıngırdadı. Şöyle bir göz ucuyla baktım. Şenur halamdı bu. Her sabah, aynı saatte bize uğrar, onun deyimiyle iyi miyiz, değil miyiz diye bir kontrol ederdi. Onu bekletmeden içeri aldım.

İçeri girer girmez, "Yine uyumadın mı baka-

yım sen? Ne bu gözlerinin hali...” diyerek yüzümü avuçlarına aldı. Usulca ellerinden kurtulmayı başardım ve oturması için ona sandalyeyi gösterdim.

“Baban hala uyuyor mu?” diye sordu. Cevabını bildiği bu soruyu duymazlıktan gelerek, “Çay?” diye sordum.

“Koy bakalım, içelim şöyle karşılıklı birer fincan.” diye cevap verdi.

Doldurduğum fincanı ona uzatırken benden ısrarla kaçırdığı gözlerini yakalamaya çalıştım. Bu çabamı karşılıksız bırakarak fincana uzandı ve kocaman bir yudum aldı.

Karşısına oturdum. Şennur halamda bugün bir tuhafılık vardı. Oturduğu yerde rahat görünmüyor gibiydi. Önce sandalyesini birkaç defa ileri geri sürükledi. Sonra boynunda gevşek bir şekilde asılı duran şalına sıkı bir düğüm attı. Kısa bir süre sonra dayanamayıp çözdü. Derin bir soluk alıp verdi ve en sonunda ne yapacağına karar veremediği şalını eline alıp konuşmaya başladı:

“Sanırım ben kendi zamanımı doldurmak üzereyim...”

“Anlamadım... Hasta mısınız? Yoksa ölecek misiniz?” diye telaşlanarak konuşmasını yarıda kestim.

“Hayır, hayır öyle bir şey yok.” diye itiraz ederek gözlerimin içine baktı. Gözlerimiz buluştu. Ellerini masanın üzerinde kavuşturarak, yumuşak bir ses tonuyla, “Sözümü kesme de bir dinle.” dedi.

Yüz ifademi değiştirerek tebessümle ona baktım. Yarım bir asır devirmiş Şennur halamın saçlarına bembeyaz çiğ taneleri düşmüş, alnındaki çizgileri derinleşmiş, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. Bu yarım asrın değiştirmeye gücü yetmeyeceği koyu kahverengi gözlerinin içine gömülerek ona kulak verdim.

“Bak kızım... Ben düşünüp taşındım, fikirlerine değer verdiğim birkaç kişiye de danıştım. Ve...”

“Ve...” diye tekrar ederek devam etmesini istedim.

“Ve senin buradan ayrılmanın en doğru şey olacağına karar verdim.”

Sanki bir yanardağın içinde kaynamış düşünceleri, patlamış bir yanardağından saçılan lavlar gibi havaya fırlayıvermişti. Ve kalbinin derinliklerinden çıkardığı bu lavlar şimdi bir bir üzerime patlıyordu. Hayal kırıklığına bulanmış bir şekilde ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemeden o

cümlenin altında kaskatı kesildim.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Ne? Nasıl yani?” diye sorarak anlamsız bakışlarımla ona baktım.

Şennur halam artık sakın, oturduğu sandalyede dikti, elleri birbirine dolanmıyordu ve aldığı bu karardan oldukça emin bir şekilde konuşmaya devam etti:

“Bu acı seni yiyip bitiriyor ve sen günden güne solup gidiyorsun. Görüyorsun ben de belirli bir yaşa geldim. Zaman bize neler gösterir bilmiyorum ama bu dünyadan çekip gittiğim zaman gözüm arkada kalsın istemiyorum. Sen kendine bir yol çiz istiyorum, o yolda ilerle ve o yolun sonunda kendi başına dim dik ayakta ol istiyorum.”

Bu cümleler kaskatı kesilen bedenimi yumuşattı. İçimde biriken hayal kırıklıkları bu cümlelerin sıcaklığıyla eriyip gitti. İçimden gelerek ona yaklaşıp sarıldım. Beni sınımsız saran kollarını benden ayırmadan konuşmasını sürdürdü:

“Sen burada oldukça, acıların seninle burada hep çok taze kalacak. Çünkü anıların peşini bırakmayacak... Nereye baksan annenin bir odadan çıkıp geleceğini, babaannenin bir yerlerden sana seslendiğini hayal edip duracaksın. Senin buradan, bu evden, hatta bu kasabadan uzak-